

Tíðargrein

Av netinum streyminum

– ella íslendski bólturinn er líka so rundur sum allir aðrir

Fyri stuttum hitti eg íslenska konu á máli. Ikki heilt óvæntað spurdi eg hana, um hon hevði verið í Føroyum áður. Tað hevði hon ikki, men pápi hennara hevði verið her fleiri ferðir....

– Og næstu ferð eg komi til Føroya, ætli eg mær til Suðuroyar, til Vágs, legði hon aftrat.

Nú kundi eg ikki lata vera við at spyrja, hví hon endiliga vildi sleppa til Vágs, tí heilt persónliga gjørdist eg eitt sindur forvitin.

So fortaldi hon mær orsökina til, at hon vildi vitja í Vági.

Hon var ættað úr lítlu bygdini Sandgerði á útsynningshorninum, og pápi hennara, Magnus, hevði øll árin, hon var smágenta, spælt fótbólt við fótbóltsfelagnum Reyni í Sandgerði, sum var fótbóltsvínarfelag við VB. Í tí sambandi hevði pápin fleiri ferðir verið í Vági, og vágbingar høvdu somuleiðis fleiri ferðir verið og vitjað í Sandgerði. Tí hevði hon í barn dómsárunum hoyrt nógv um VB og Vág, og hvørjaferð, hon sum vaksin hevði nakað við Føroyar at gera, hugsaði hon altíð um VB, um Vág og um pápa sín.

Eg fortaldi henni, at sjálvur var

eg uppvaksin í Vági, og at eg mintist væl tey sumrini har suðuri, tá ið niðari vegur fylltist við íslenskum fótbóltspælarum heilt av Gørðunum og út til bakarið hjá Petur Nolsøe uttan fyri skúlan. Gestirnir búðu privat, og kanska júst tí vóru teir so nógv at siggja úti millum fólkið, har teir settu teirra deiligja jáaradám á alt og øll.

Hevði hon ella pápi hennara vitað, at góða, gamla fótbóltsfelagið VB – tá ið tað snýr seg um bestu deildina – á pappirinum ikki er til longur, og at mín lítli, fitti VB-vimpul við áskriftini 'stovnað 5. juni 1905' er endaður uppi á einum nagla úti undir vaðingini – ið hvussu er fyrst. Hetta segði eg einki um.

Løtan rann mær aftur í huga, nú tað kann sigast, ikki minst íslensku EM-luttøkuni fyrst at takka, at sannur fótbóltsfepur hevur rakt, ikki bara í Sandgerði og í Íslandi, men eisini í Vági, í Føroyum og í øllum Evropa.

Hóast íslendingar hesaferð neyvan búgva privat hvørki í Nice ella í Paris, hóast bæði hár og skegg er nógv síðari enn tað var í sekstíárunum, og hóast teir hesaferð hava nógv fleiri tatoveringar

á kroppinum, enn teir síðhærdu abbarnir høvdu í sekstí-árunum, so hevur íslenska landsliðið longu megnað at gera so dyggiliga vart við seg, og mong eru tey, ið undrast á og spyrja seg sjálv: Hvat er tað, sum ger, at tað gongst teimum so væl?

Hvaðani fáa teir megina, orkuna, úthaldið og hugsavnina? Teir hava ein offurvilja, sum spreingir øll mörk, ein stríðsvilja, sum er heilt ókendur, og so hava teir við hugburðinum: hetta fara vit at klára, eina trúgv, sum flytur fjøll.

Nú tveir dagar undan fjórðingsfinaluni, sum verður spæld á Stade de France, har íslendingar mæta sjálvari vertstjóðini, er alt á gosi. Talan er ikki bara um eldgosini í Bárðarbungu og í Heklu, sum standa at bresta, men alt fólkið er á gosi. Alt, sum krúpa kann, hevur skrúvað upp fyrst lurtinum, tey lesa í bløðunum og analysera í heitu pottunum. Fólkið, sum ongantíð fyrr hava havt áhuga fyrst hesi ítróttini, finna ein ella annan vinkul, sum ger, at eisini tey kunnu tosa við um hesa stórhending.

Í ovurmorgin skulu teir spæla fjórða dystin í hesum

EM-umfarinum. Teir eru vissuliga ikki komnir sovandi til Fraklands. Á veg hagar vunnu teir millum annað tvær ferðir á hollendingum, og enn hava teir ongan dyst tapt í sjálvari kappingini. Hava spælt javnleikir ímóti stórum fótbóltsjóðum sum Portugal og Ungarn og sigrað á Eysturríki. Og tá ið teir fyrst nøkrum døgum síðan megnaðu at vinna 2-1 á onglendingum, soleiðis at hesir nakkalangir máttu pakka saman og keypa ferðaseðlar aftur til heimlandið, har fólkið tveir dagar frammanundan við fólkaatkvøðu sjálvt hevði strikað seg úr Evropeasamstarvinum. Nú høvdu íslendingar haraftrat tveitt teir út úr Evropa-fótbóltinum í 2016! Hjá stóru fótbóltsjóðini var hetta vissuliga eitt bakkkast.

Hvaðani kemur orkan?

Eg veit tað ikki og havi enn ikki funnið uppskriftina, men eg má viðganga, at mangur í dag hevði svarað, at uppskriftin liggur á netinum.

Her, sum eg siti í hesum døgum, í Bárðardali uppi á Norðurlandinum, meðan stórir partur av íslendingum hevur leitað sær á Stade de France, ber ikki so væl

til at fara á netið at leita eftir uppskriftini, tí í orðsins sanna týðningi riggar sambandið ikki altíð so væl. Og hetta skal ikki bara takast í fluttari merking.

Mankann siga, at vit í bókstaviglum týðningi eru farin av netinum og ímóti streyminum. Í mun til mong onnur hava vit áhuga fyrst fótbólta alt árið íkring, eisini vanligar leygar- og sunnudagar, tá ið tað ikki snýr seg um EM ella HM, men um t.d. vanligt FM ella innandura vikuskiftiskappingar í piltadeildini í høllini á Skála.

Tað gav at byta einaferð dóttir okkara stóð og smágræt, tí hon vildi hava meg at smíða sær eina hill í kamarið.

– Eina hill, hvat skalt tú brúka eina sovorðna hill til? spurdi eg.

– Eg vil hava eina hill sum stóribeyggi til steypini.

Tað snýr seg um at seta sær mál. Og tað gjørdi lítla systirin. Hillina fekk hon og haraftrat eisini steyp seinni í lívinum, men tað fyrsta fekk hon frá stóra beyggjanum, sum gav henni steyp fyrst at vera fittasta lítlastystir í verðini.

Í túninum uttanfyri húsini her í Bárðardali er eitt annað net, og kanska liggur svarið upp á spurn-